

Hồi 348

Biến loạn tức lâm

9 iang Lãng thành.

Hầu Lượng Sinh đến Hoàn phủ, vừa tiến vào nội đường liền biết có đại sự sắp xảy ra, Hoàn Huyền ngồi chủ vị, sáu người khác chia nhau quỳ ngồi trên chiếu hai bên, bên phải theo thứ tự Hoàn Tu, Hoàn Hoằng, Hoàn Khiêm và Hoàn Úy, bốn người này là tinh anh trong Hoàn thị, cũng là người Hoàn Huyền tin nhiệm nhất, là cánh tay đắc lực của y.

Ngồi bên kia là hai đại tướng tâm phúc của Hoàn Huyền Ngô Phủ Chi và Hoàng Phủ Phu, hai người từng có biểu hiện xuất sắc trong chiến dịch chinh Thục, lập được đại công, trung thành nhất nhất với Hoàn Huyền, được Hoàn Huyền cực kỳ sủng tín.

Nếu không phải có chuyện xảy ra, đám người này tuyệt không thể cùng ngồi ở đây.

Hầu Lượng Sinh lòng kêu không hay, biết hành động đối phó Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham đã như tên giương trên dây cung, chắc chắn phải phát động. Gã ngày trước mới gặp qua Đồ Phụng Tam, biết rõ tình huống của Dương Ân hai người. Một bên đang co rục chờ chực, bên kia vẫn do dự chưa quyết ý, thắng bại ra sao không cần đoán cũng có thể dự kiến được.

Hoàn Huyền như đã xóa sạch nỗi bức dọc trầm mặc sau khi Vương Đạm Chân tự sát, mặt mày tươi tỉnh thốt: "Lượng Sinh ngồi đi!".

Hầu Lượng Sinh đè nén tâm tình như sóng dội trong lòng, quỳ ngồi trên chiếu bên Hoàng Phủ Phu.

Hoàn Huyền mặt mày vui vẻ bình hòa hỏi: "Lượng Sinh! Mặt Kiến Khang có tin tức gì mới chứ?".

Hầu Lượng Sinh thầm than khổ, nghe giọng điệu của Hoàn Huyền, y chắc đã nói rõ tình huống Kiến Khang với mọi người, hiển nhiên hội nghị bí mật này đã tiến hành một lúc rồi. Hồi nãy gã đợi ở ngoại được cả một khắc, đến giờ mới được triệu vào để thông báo tin tức theo lệ hàng ngày, càng chứng thực ý tưởng này. Cái làm cho gã rùng mình nhất là gã không biết chút xiu nào về việc Hoàn Huyền triệu mấy người này đến gặp, nếu không chắc có thể cảnh cáo Đồ Phụng Tam trước một bước, để cho y thông tri cho Dương Toàn Kỳ biết.

Liền thốt: “Nghe tin từ Kiến Khang truyền đến đêm hôm qua, Tạ Diễm được giao làm thống soái chinh phạt Thiên Sư quân, Lưu Lao Chi làm phó soái, đại quân sẽ xuất phát nội trong mười ngày”.

Hoàn Huyền cười khà khà: “Chấp vá như vậy nào phải là đối thủ của Tôn Ân? Tư Mã Đạo Tử tự chuốc lấy diệt vong, hại người cuối cùng hại mình”.

Hoàn Tu gật đầu: “Tư Mã Đạo Tử muốn mượn Tạ Diễm để ép Lưu Lao Chi, Lưu Lao Chi khẳng định không thể tâm phục, trận này cho dù họ Tạ và họ Lưu hợp tác một cách thành khẩn vẫn không dễ gì thắng, huống hồ ngoài mặt thì hợp tác mà trong lòng lại là hục hặc”.

Hoàng Phủ Phu mặt mày tướng tá hung tợn, thể phách nhiếp hồn cười lạnh: “Tạ Diễm tự đại có công trong trận chiến Phì Thủy, tự đại gia thể hiển hách, luôn luôn không để ai vào mắt, luận tài năng, thật còn thua xa Tạ Huyền, trận này y chỉ có đi tìm chết mà thôi”.

Hoàn Huyền thốt: “Cho nên cần phải nắm lấy cơ hội này cho chặt, cần chiếm Kiến Khang trước Tôn Ân một bước, nếu không sẽ không kịp hối”.

Mọi người rần rần đáp dạ.

Hoàn Huyền quay sang nhìn Hầu Lượng Sinh: “Còn có tin tức gì đặc biệt lý thú nữa không?”.

Từ sau khi Vương Đạm Chân qua đời, Hầu Lượng Sinh chưa từng thấy Hoàn Huyền tâm tình thoải mái như vậy, ngắm ngẫm kinh ngạc, đáp: “Có một tin rất xấu, Lưu Dụ không những đã đại phá bọn cướp biển, còn tận tay chém chết Tiêu Liệt Vũ, lại đem di thể của Tiêu Liệt Vũ đưa về Kiến Khang”.

Nội đường nhất thời im ắng đến mức có thể nghe cây kim rớt xuống nền nhà.

Hoàn Huyền chắc đã từng nói qua về chuyện Lưu Dụ với mọi người, cho nên ai ai trong thất cũng hiểu ý nghĩa lời nói của Hầu Lượng Sinh.

Sắc mặt Hoàn Huyền biến thành rất khó coi, lẩm bẩm: “Lưu Dụ đến Diêm Thành có bao nhiêu ngày đâu?”.

Hoàn Tu rõ tình huống Lưu Dụ hơn ai hết, cau mày: “Chuyện này không thể nào”.

Ngô Phủ Chi thông dong thốt: “Hầu tiên sinh xin kể tận tường”.

Ngô Phủ Chi nếu không phải mặc quân bào, khẳng định không có ai nhìn ra gã là một mãnh tướng quen rành chinh chiến, bộ dạng ôn nhu văn nhã như thư sinh. Chưa từng có ai thấy gã nổi nóng, gã quen sử trường thương, rất được Hoàn Huyền coi trọng.

Hầu Lượng Sinh đáp: “Nghe đồn Lưu Dụ dùng kế bắt sống được tình nhân của Tiều Liệt Vũ là ‘Tiểu Ngư Tiên’ Phương Linh, dẫn dụ Tiều Liệt Vũ kéo rốc cả ổ tới, lại bị Lưu Dụ phóng hỏa đốt thuyền, rồi một mình khiêu chiến Tiều Liệt Vũ, bắt Tiều Liệt Vũ ôm hận dưới thành, tiếp đó thừa thắng truy kích, đánh tan Đại Hải minh một cách triệt để”.

Hoàn Huyền song mục hung quang loang loáng, không nói gì.

Y không nói, ai dám phát ngôn? Nhất thời không khí trong thất ngột ngạt, giống như có một lực lượng vô hình đè ép lên tim mọi người.

Hoàn Huyền “hừ” lạnh một tiếng, đả phá không khí trầm mặc, tàn độc thốt: “Hay cho Lưu Dụ, để ta xem ngươi có thể đắc ý tới khi nào”.

Hoàng Phủ Phu trầm giọng: “Chuyện này có thể giao cho thuộc hạ đi làm”.

Hoàn Huyền lắc đầu: “Chuyện này ta tự có an bài, không cần nhọc đến Hoàng Phủ tướng quân. Chính sự khẩn yếu. Hừ! Ta mới là không tin Lưu Dụ có thể may mắn vĩnh viễn như vậy”.

Hầu Lượng Sinh thâm nghĩ trong mắt Hoàn Huyền, bất kể thủ hạ sủng tín đến cỡ nào, vẫn chỉ là một con cờ, cần phải tuân theo ý hướng của y mà quyết định tiến thoái, chỉ có một mình y hiểu rõ toàn cục. Đó là ưu điểm, cũng là khuyết điểm, một khi có loạn, đám thủ hạ sẽ vì không hiểu rõ toàn cục diện mà luống cuống chân tay.

Hầu Lượng Sinh đang định nói, Hoàn Huyền như nghĩ tới chuyện gì đó, ra dấu ngăn gãi lên tiếng, có vẻ nghĩ ngợi đứng dậy, mọi người liền đứng lên theo.

Hoàn Huyền quét sạch thần sắc không vui, hờn hờ thốt: “Tất cả y theo tính toán mà hành sự”.

Tiếp đó bưng bả theo cửa sau bỏ đi.

Mọi người liền thi lễ, đến sau khi Hoàn Huyền đi khuất, chúng nhân mới theo cửa chính đi ra.

Hầu Lượng Sinh theo mọi người đi ra cửa chính, trong lòng bốc dâng cảm giác bất an đại sự không hay.

oOo

Phượng lão đại cùng Đồ Phụng Tam chào hỏi qua lại, sau khi nói vào câu khách khí, biết Đồ Phụng Tam đột nhiên xuất hiện chắc có chuyện khẩn cần thương lượng với mọi người, liền hiểu ý tìm cơ đi ra, để mọi người ở lại trong thương sảnh của lầu thuyền.

Mọi người chuyện văn râm ran quanh bàn, Giang Văn Thanh cứ theo Đồ Phụng Tam nói chuyện.

Trác Cuồng Sinh nghe tiếng bước chân của Phượng lão đại đã đi xa, cười nói: “Đại tiểu thư tuệ nhãn nhận biết được bạn hữu tốt, hợp tác với lão Phượng là một thứ lạc thú, vừa biết điều, lại không ù lì lắm nhảm, nếu không bọn ta đâu có dễ chịu như vậy”.

Giang Văn Thanh dùng nụ cười hồi đáp sự tán thưởng của Trác Cuồng Sinh.

Cao Ngạn ngạc nhiên: “Đại tiểu thư hôm nay cười cực kỳ ngọt ngào, mặt mày hưng phấn đỏ ửng, có phải Đồ lão đại của bọn ta đã mang tin tốt về không? Nhưng quân tình vẫn là quân tình, làm sao mà đại tiểu thư lại lập tức má thắm mi tươi như vậy?”.

Giang Văn Thanh nổi tức: “Cao Ngạn ngươi tự kiểm điểm lấy mình cho ta”.

Trác Cuồng Sinh than: “Cao tiểu tử ngươi không được đi Động Đình là quyết định của Chung lâu hội nghị, không phải là chuyện do một mình đại tiểu thư lo toan, đừng có ngậm hận trong lòng, có cơ hội là ba hoa châm chọc đại tiểu thư”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Đại tiểu thư đừng trách Cao thiếu gia, hắn đó giờ luôn luôn thiếu sót sức tự kềm chế đối với các cô gái mỹ lệ. Cầm danh sách đoàn tham quan, hắn không lý gì tới trắng hay vàng, chỉ chọn con gái mà nghiên cứu”.

Thác Bạt Nghi nói: “Cao tiểu tử ngươi bỏ bớt cái sáo đỏ của ngươi đi”. Quay sang Đồ Phụng Tam hỏi: “Đồ huynh có phải có thu hoạch lớn không?”.

Đồ Phụng Tam cười khổ: “Ngược lại là đằng khác, hành động của ta chắc đã thất bại”.

Mọi người kinh ngạc.

Đồ Phụng Tam kể hết tình hình, sau đó tổng kết: “Đến lúc Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn có thể phát động bất cứ lúc nào, Ân Trọng Kham vẫn sợ đầu sợ đuôi, do dự không quyết ý, trì hoãn quân cơ khiến cho bọn ta không có cách nào phối hợp được, thắng bại ra sao có thể dự kiến”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Hoàn Huyền một khi phát động là dùng thế lôi đình vạn quân công kỳ bất bị, lúc đó bọn ta có muốn trợ giúp cũng không có cách nào xen tay, chỉ có thể ngồi nhìn Hoàn Huyền từ từ đánh phá”.

Trác Cuồng Sinh thần sắc nghiêm trọng: “Nếu bị Hoàn Huyền độc bá Kinh Châu, bước kế tới của y là gì? Bọn ta cần phải tính toán tình huống, sớm có chuẩn bị”.

Đồ Phụng Tam đôi mắt lấp lánh thần quang, trầm giọng: “Ta hiểu rõ con người của Hoàn Huyền, nhìn thì tựa như mặc ý hành sự, hoàn toàn không kiêng kỵ, trên sự thật lòng nghi ngờ của y cực nặng, không những hoài nghi người khác, cũng hoài nghi cả chính mình. Người nghi thần nghi quỷ như vậy, lòng can đảm khẳng định không đến đâu, cho nên y sẽ lo sách lược đánh vững thủ vững, trước hết phải đứng ở đất bất bại, đến khi hình thế tuyệt đối có lợi mới xua quân tràn tới Kiến Khang”.

Giang Văn Thanh nói: “Suy đoán của Đồ huynh cho dù không đúng hẳn thì cũng không sai biệt mấy. Cứ nhìn lại Hoàn Huyền cùng họ Ân họ Dương kéo binh thẳng tới Kiến Khang, đại quân đã đến Thạch Đầu thành, nhưng vừa biết được Lưu Lao Chi giết Vương Cung, liền nửa đường bỏ dỡ, hoàn sư Kinh Châu, chính là hiển thị tác phong và tính cách mà Đồ huynh vừa nói tới”.

Điều Mãnh hỏi: “Như vậy Hoàn Huyền thật ra sẽ bày bố sách lược gì?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Đương nhiên là tước chỗ Kiến Khang, lại là chiến lược sức y có thể làm”.

Thác Bạt Nghi nói: “Vậy là phong tỏa thượng du Kiến Khang, khiến cho vật tư vùng trung thượng du không thể chở xuống Kiến Khang, vào thời khắc Kiến Khang đang bận rộn binh loạn này, đây quả có thể tạo thành tổn hại rất lớn cho Kiến Khang”.

Trác Cuồng Sinh vui vẻ: “Khà! Cơ hội để bọn ta làm ăn lớn đã đến rồi”.

Đồ Phụng Tam lắc đầu: “Hoàn Huyền tuyệt sẽ không để bọn ta có lời”.

Điều Mãnh biến sắc: “Y dám xâm phạm Biên Hoang Tập bọn ta sao?”.

Đồ Phụng Tam cười lạnh: “Y còn chưa có thứ dũng khí đó, lực lượng của Mộ Dung Thù và Điều Trường liên hợp lại đến tấn công Biên Hoang Tập bọn ta mà vẫn phải tan rã chạy về, y bằng vào cái gì mà nghĩ mình có thể làm được? Bất quá dưới tình huống bình thường, y nếu dùng chiến thuật kỳ binh đột tập, muốn đánh chiếm Thọ Dương là chuyện y có thể làm được”.

Trác Cuồng Sinh giật nảy: “Chiếm cứ Thọ Dương, nào có khác gì cắt đứt giao thông đường thủy của bọn ta xuống miền Nam, cũng cắt đứt luôn giao thông Hoài Thủy, chiều này tàn độc phi thường”.

Đồ Phụng Tam nói: “Bọn ta đã đoán trúng thủ đoạn của Hoàn Huyền, đương nhiên không thể để cho y đắc ý. Hoàn Huyền ngàn tính vạn toán, lại đã tính sót đi lão bằng hữu ta.

Chuyến này ta nhất định bắt y lần thứ hai thất bại lui binh, đánh tan mỹ mộng Hoàng đế của y”.

Cao Ngạn nhìn Giang Văn Thanh: “Thật khó hiểu, tại sao đại tiểu thư lại mặt mày tươi tắn như vậy? Đồ lão đại đâu phải có tin tốt! Ài! Quả là phải gãi đầu”.

Giang Văn Thanh liền không thể che giấu được hai má đỏ hồng, bực tức thốt: “Có muốn ta động thủ giáo huấn người không?”.

Lần này cả những người khác cũng cảm thấy kỳ lạ, nhất tề tròn mắt nhìn Giang Văn Thanh.

Đồ Phụng Tam giải vậy: “Không những đại tiểu thư tâm tình vui vẻ, ta cũng cảm thấy hưng phấn, nguyên nhân không phải là vụ tình huống Kinh Châu, mà là bọn ta vừa nhận được tin tốt cực tốt từ Kiến Khang truyền lại”.

Mộ Dung Chiến hiểu kỳ: “Kiến Khang có thể có tin tốt gì chứ?”.

Cao Ngạn vỗ bàn: “Khẳng định không ngoài chuyện có liên quan đến Lưu gia của bọn ta”.

Giang Văn Thanh cả hai tai cũng đỏ bừng lên, nàng luôn luôn bình tĩnh như không, nhưng Lưu Dụ lại cứ là tử huyết duy nhất trong tâm tình vững chãi như Kim Chung Trạo Thiết Bối Sam của nàng, làm cho tất cả mọi phong ngự của nàng đều sụp đổ tan tành lúc bị điểm trúng.

Đồ Phụng Tam quát Cao Ngạn: “Người nói đủ chưa?”.

Cao Ngạn cười hì hì dựa vào lưng ghế, bộ dạng đắc ý dương dương đáng tức.

Trác Cuồng Sinh hỏi: “Thật ra là chuyện gì vậy?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Vừa nhận được tin từ Kiến Khang truyền tới, Lưu gia đại phá Tiều Liệt Vũ ở Diêm Thành, tận tay chém chết ác tặc, còn đem đầu hãn dăng tới Kiến Khang”.

Mọi người nhất tề hoan hô, tinh thần phấn chấn.

Đồ Phụng Tam thốt: “Cho nên ta sẽ lập tức đến Kiến Khang gặp mặt Lưu gia một chuyến”.

Điền Mãnh ngạc nhiên: “Lưu gia không phải ở Diêm Thành sao?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Để ứng phó Thiên Sư quân, Bắc Phủ binh đại bộ phận tướng lãnh đều đã đến Kiến Khang, bao gồm cả Tạ Diễm và Lưu Lao Chi, Lưu gia nếu muốn tham dự hành động thảo phạt Thiên Sư quân, tất cần phải tranh thủ cơ hội đi Kiến Khang, cho dù Lưu

gia còn ở Diêm Thành, ta có thể nắm rõ tình huống ở Kiến Khang rồi quyết định có nên đến Diêm Thành không”.

Mộ Dung Chiến nói: “Kiến Khang vì loạn sự Tôn Ân đang nghiêm mật giới bị, Đồ đương gia phải cẩn thận mới được”.

Đồ Phụng Tam cười thốt: “Thuyền của ta có thân phận nguy trang vững chắc, có thể qua mắt được Kinh Châu quân, đương nhiên cũng có thể qua mắt được Kiến Khang quân. Huống hồ được sự trợ giúp của đại tiểu thư, ở Kiến Khang bọn ta có thương hiệu chính thức buôn bán qua lại, mặt này chắc không có vấn đề”.

Giang Văn Thanh cười nói: “Đó không phải là công lao của ta, mà là công lao của Khổng lão đại, thương hiệu là do y cung ứng”.

Cao Ngạn thất vọng: “Người không tham gia phát pháo đầu của Biên Hoang Du sao?”.

Đồ Phụng Tam không đáp mà hỏi ngược: “Trên danh sách có người khả nghi không?”.

Âm Kỳ nãy giờ chỉ lắng nghe không nói gì thấy lão đại của mình hỏi, liền đáp: “Có cao thủ quá thời mãi nuôi tiếc hào quang quá khứ, có thương gia bán vải sợ vợ lên dẫn mỹ nhân theo lãng nhãng, có thương nhân đầu cơ định đến Biên Hoang Tập tìm cơ hội làm ăn, cũng có phong lưu danh sĩ bất đắc chí, lại có trai gái xuân xanh ồng ẹo làm khó nhau, quái khách thần thái ám muội, nhưng vẫn chưa có cách nhận định ai khả nghi nhất”.

Đồ Phụng Tam đứng dậy: “Nếu thích khách do ta phái đi, nhất định trăm phương ngàn kế làm cho các người không ngờ vực đề phòng, nhưng chỉ cần để địch nhân nắm bắt được một cơ hội là có thể bắt bọn ta lật thuyền trong rãnh tối, các vị nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể lơ lỏng, bọn ta không thể thua được”.

oOo

Vương Hoảng đến bên Lưu Dự: “Đêm nay có thể đến Kiến Khang, sáng sớm ngày mai ta theo Lưu huynh đến Binh bộ báo cáo công trạng, đêm nay Lưu huynh có thể đến nhà ta, mọi người cùng chén bàn luận chung vui, tiện đó có thể gặp luôn gia phụ”.

Lưu Dự vẫn đứng ở đuôi thuyền, tâm tình thấp kém đến cực điểm, nhưng vẫn không thể không gượng cười, tránh để Vương Hoảng nhận ra được mình có tâm sự. Làm người như vậy quả là thống khổ phi thường. Tống Bi Phong để gã ở lại đây, để cho gã tự tính toán đối sách. Nhưng gã nghĩ trái nghĩ phải vẫn không tìm ra phương hướng, Lưu Lao Chi khẳng định

không cho gã cơ hội lập công, cơ hội duy nhất của gã là Tạ Diễm. Chỉ hận con người này phân biệt cao môn hàn môn, lại dùng phương pháp đọc sách viết chữ để bình phẩm đánh giá sự cao thấp, làm cho gã thật sự thất vọng hết sức đối với Tạ Diễm.

Gã nói: “Sau khi đến Kiến Khang hãy tìm cơ hội khác bái phỏng lệnh tôn đi! Ta phải trước tiên đến Tạ phủ đi gặp Thứ sử đại nhân, xem xem ông ta có chỉ thị gì”.

Vương Hoằng vui vẻ thốt: “Tệ phủ cũng ở trong hẻm Ô Y, chỉ cách Tạ phủ có vài căn, tiện lợi vô cùng”.

Lưu Dụ sâu sắc cảm nhận được hẻm Ô Y và gã dường như cách một khoảng xa không thể thu ngắn lại được, khoảng cách này không liên quan gì tới khu vực, mà hoàn toàn là từ tâm lý mà ra. Trước đây gã không có thứ cảm nhận này, nhưng mỗi khi gã nghĩ tới chủ nhân của Tạ phủ không còn là Tạ An hay Tạ Huyền, cảm giác này lại tự nhiên nảy nở.

Lưu Dụ không muốn nghe ba chữ “hẻm Ô Y” nữa, nói lảng ra: “Tur Mã Đạo Tử xử trí Phương Linh và Cúc nương ra sao?”.

Vương Hoằng đáp: “Giờ ngộ ngày thứ nhì sau khi ta về Kiến Khang, bọn chúng bị xử trảm công khai”.

Lưu Dụ cau mày: “Lúc đó người có mặt tại trường không?”.

Vương Hoằng đáp: “Ta lúc đó bị triệu đến phủ Thượng thư, hỏi han về vấn đề tìm kiếm kho bảo tàng của Tiều Liệt Vũ”.

Lưu Dụ kiên quyết: “Người đã bị Tur Mã Đạo Tử lừa rồi, kẻ bị chém khẳng định không phải là Phương Linh và Cúc nương”.

Vương Hoằng ngây người: “Không thể nào! Đây có thể là tội khi quân”.

Lưu Dụ trào phúng: “Khi quân gì chứ, triều đình là do hoàng đế khờ của bọn ta chủ sự hay là do Tur Mã Đạo Tử? Hôm đó thủy sư thuyền của Kiến Khang đêm khuya xông thẳng lên đảo cướp, nắm chắc đường đi nước bước không một chút sai lạc, khẳng định có người quen thuộc tình huống hải đảo ra chỉ thị, người này là Phương Linh. Vì để giữ mạng, Phương Linh có thể hiến dâng đồng tài phú Tiều Liệt Vũ đã cướp bóc về trong suốt hai năm qua để làm vật đánh đổi, còn Tur Mã Đạo Tử vì để kiến lập quân đội mới, lại vì để giết ta, đương nhiên không cự tuyệt điều kiện giao hoán có lợi chứ không có hại này”.

Vương Hoằng bực tức: “Thật là gian tặc”.

Lại nói: “Lần này may là được Lưu huynh phá giặc, nếu không ta về lại Kiến Khang cũng chỉ có một đường chết, nhẹ thì mất chức, vĩnh viễn không được dùng đến nữa, nặng thì khó thoát tử tội. Bất kể Lưu huynh có kế hoạch gì, Vương Hoằng ta cũng liều chết đi theo”.

Lưu Dụ hơi cảm thấy an ủi, với gia thế hiển hách con cháu họ Vương như Vương Hoằng, nói ra được lời này biểu thị hẳn đã dẹp trừ nỗi nhìn môn hộ, cho dù Lưu Dụ gã có ý mưu phản, hẳn vẫn một lòng đi theo, không một chút do dự.

Lưu Dụ giơ tay đặt lên vai hắn, giọng nói tràn ngập cảm xúc: “Ta còn một đoạn đường rất dài phải đi, Vương huynh nên cất giấu ý tưởng trong lòng cho kỹ, tốt hơn hết là giả như không coi trọng tên áo vải hàn môn ta đây, như vậy đều có lợi đối với cả người lẫn ta. Người hiểu ý ta chứ?”.

Vương Hoằng ngây người: “Ta hiểu! Lưu huynh quả nhiên là người làm đại sự. Như vậy ta có còn cần an bài cho Lưu huynh gặp gia phụ không?”.

Lưu Dụ trầm thở dài một hơi: “Hiện tại vẫn chưa phải lúc, khi thời cơ đến, ta sẽ thông tri cho Vương huynh biết”.

Vương Hoằng hỏi: “Ta có thể đem tình huống thật tình kể cho gia phụ biết không? Ông ta thật sự rất muốn gặp người”.

Lưu Dụ đáp: “Đương nhiên có thể, nhưng chỉ giới hạn một mình ông ta”.

Từ khi qua miệng Tống Bi Phong biết thái độ của Tạ Diễm đối với mình, gã đã tính tới đường hướng xấu nhất, càng biết rõ bị bỏ rơi không được dùng đến chỉ là chuyện nhỏ, khổn khó nhất là làm sao để giữ mạng. Bởi hơn hết so với bất kỳ lúc nào khác, địch nhân có thể giết gã rồi mới tìm lý do.

- o O o -